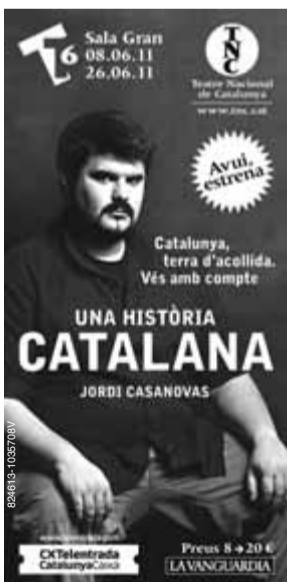

Sampietro debuta amb els versos a 'Sensualitats'

J.B.
BARCELONA

Mercè Sampietro fa anys que volia fondejar les mars dels versos. Avui, acompanyada per l'empatia d'Eduard Iniesta i sota la direcció d'Antonio Calvo, debuta amb *Sensualitats*, a la sala Muntaner. Només fins diumenge, es podrà escoltar el trajecte d'emocions que proposen amb versos de poetes tan dispersos com són García Lorca, Joan Margarit, Josep Palau i Fabre, Vicent Andrés Estellés, Enric Casassas, Gil de Biedma, Joan Brossa i Joan Vinyoli, entre d'altres. Iniesta ha compost totes les peces per a l'ocasió que alterna protagonisme amb acompanyament a la peça. El músic, que pretenia treballar amb només dos instruments, finalment arriba a mitja dotzena, perquè vol remarcar els matisos de cada poema amb la màxima paleta de sonoritats mediterrànies.

El director artístic de la Muntaner, Josep Maria Coll, ofereix per segon any l'oportunitat que una actriu tingui quatre dies per fer el que vulgui. Una *carta blanca* de la qual ja va gaudir l'any passat Carme Contreras i que també va acabar amb un recital poètic. Calvo insisteix que, tot i que el repté és posar despullats d'artifici la paraula amb la veu de Sampietro i la música d'Iniesta, *Sensualitats* no és cap recital, sinó que busca la forma perquè cada poema cobri valor, i casi o topi amb els altres. ■

Mor als 85 anys la companya del poeta i defensora de la seva obra que ultimava la cessió en dipòsit de tot el llegat brossià al Macba

Pepa Llopis, la part terrenal de Brossa

Jordi Bordes
BARCELONA

Pepa Llopis era la que feia tocar de peus a terra Joan Brossa, la que va ajudar a ordenar la vida anàrquica d'un poeta i artista que subsistia amb molt poc i que era un tastaolletes incessant. Llopis va morir la matinada de dimarts, sense temps pràcticament d'adonar-se del seu traspass. Afortunadament, des de feia mesos s'estava ultimant el contracte amb el Macba per la cessió en dipòsit de tota l'obra de Brossa, que té en propietat la Fundació Joan Brossa. No hi haurà cap tipus de celebració religiosa. L'equip de l'Espai Brossa ha previst un "acte íntim" demà a les set de la tarda al seu local.

Llopis, d'una fortalesa enorme, es va dedicar de manera "monàstica a la figura de Joan Brossa", comenta Herman Bonnín, director de l'Espai Brossa. Nascuda al 1925, va començar a viure amb Brossa a partir de 1972. Van viure al novè pis d'una escala del carrer Gènova on, posteriorment, Brossa també hi tindria un estudi més ampli al mateix edifici. L'Ajuntament de Barcelona va facilitar la compra de l'estudi.

Josep Maria Mestres Quadreny, col·laborador de Brossa, recorda Llopis com "la que li feia entendre les coses": van conèixer molt bé i ella no el sotmetia però va aconseguir en l'àmbit domèstic "que rentés els plats que embrutava", diu irònic el músic.

A l'actriu Rosa Novell (que va muntar *El dia del profeta*, de Brossa, al TNC el 2008), l'alleuja que el traspass de Llopis coincideixi, pràcticament, amb la inauguració de La Seca, cosa que garanteix la defensa de l'obra d'aquest artista tan difícilment classificable. Més continuïtat és la que garanteix el

Pepa Llopis, entre Jordi Martí, Herman Bonnín i Hausson, en la primera visita a La Seca, el setembre del 2009 ■ QUIM PUIG

conveni mig emparaulat de la Fundació Brossa amb el Macba. Glòria Bordons, estudiant de Brossa, afirma que a finals de mes està previst que es porti tot el llegat bibliotecari al Macba. La part relativa a l'obra artística po-

Està previst que a finals de mes el llegat literari de Brossa ja entri al Museu d'Art Contemporani

dria trigar un parell de mesos, si es confirmen els calendaris que preveuen la Fundació Brossa i el Macba. La cessió en dipòsit és la solució que han trobat des del Brossa per poder-ne garantir la conservació, catalogació i accessibilitat per al públic. "Una fundació petita no té els recursos suficients", es lamenta Bordons. ■

Mirador

Jordi Jané

L'estrella essencial

No voldria caure en el vell tòpic que constata que darrere d'un gran home, etcètera, però Pepa Llopis ha estat el gran suport permanent de Joan Brossa. Casada amb Josep Centelles, un vell amic de Brossa afeccionat al teatre que li havia dirigit, entre altres peces, *La sal i el drac* –la Pepa hi feia d'actriu–, entre Brossa i Pepa Llopis es va anar establint una complicitat que, un cop trencat el matrimoni, els va convertir en companys de vida. El Brossa desendreçat, una mica erràtic i de poques alegries amoroses va trobar en Pepa Llopis "l'abrilejar que m'enjardina", com diu al sonet *Demà de sort* (1967).

Van ser la parella més harmònica i tranquil·la que he conegut. Quan el novembre de 1992 Brossa va inaugurar l'exposició *Words are things* al Riverside Studios de Londres, vam acabar la nit fent respopó a casa d'uns amics (també hi havia en Hausson i en Jaume Josa). En un moment do-

nat, en Brossa ens va fer el joc de mans de la baralla regurgitada. Mentre l'aplaudíem divertits, la Pepa es va alçar i amb un impuls adolescent va córrer a abraçar-lo i petonejar-lo. L'amor fluïa entre tots dos d'una manera tan alegre i natural, tan

–deixeu-m'ho dir– infantilment pura, que més d'un cop m'havia semblat que els envoltava una aurèola quan es miraven. Diria que el seu era un amor essencial, tal com ell li demanava al final del sonet *El preu del tro*: "Dalt del cavall de l'expertesa humana / siguem, estrella meva, essencials." Tot i així, la Pepa sempre feia broma dubtant si en Brossa se l'esti-

mava més a ella o a en Fregoli. Poc després de morir Brossa, una nit al Circ Raluy el clown Lluïset es va acostar a la Pepa amb la concertina, i amb els ulls rutilants els va dedicar *La strada*. "En Brossa ha compensat totes les tristors de la meua vida", em va confessar la Pepa aquella nit.

